

[Hagen Hagensen]

kan jeg være registreret, hvad står der om mig her? Så må man have ret til at få svaret, men hvor ofte man skal have adgang til at få et svar, er et spørgsmål, vi også kan drøfte.

Må jeg sige særlig om CPR-numrene – som man ved, har dette spørgsmål ligget mig stærkt på sinde – at jeg mener, vi må begrænse brugen af disse numre til alene at være mellem borgeren og den offentlige myndighed, hvor behov for brug af sådanne koder gør det rimeligt begrundet at bruge dem. Herudover bør CPR-numre kun kunne anvendes med den enkelte borgers samtykke.

Det glædede mig at høre, at hr. Hjortnæs var inde på, at vi måske ikke skulle opbygge alle registre på grund af denne nøgle, under hensyn til den samkøriseringsrisiko, der kan være ved at bruge den.

Men det må også være sådan, at hverken det offentlige eller private registre må bruge numrene til at få oplysninger eller videregive oplysninger til andre. Jeg nærer en frygt for, at vi ved den kontrollovgivning på skattefeltet, vi har gennemført, er kommet til at gå lige tæt nok på ved at skulle gøre brug af CPR-numrene, og jeg opfatter det på den måde, hvad jeg hele tiden har gjort, at med den adgang, der er givet for pengeinstitutterne til at gøre brug af disse numre, må det være sådan, at man simpelt hen betragter pengeinstitutterne som i denne henseende mere offentlige registre, der kun kan udnyttes på den måde, jeg har nævnt.

Der er en enkelt lille krølle på det, som skatteministeren ved han skylder os at få afklaret, og det er angående det, der står i registerlovsforslaget om, at der skal intet kunne optages i registre om éns personlige politiske tilhørsforhold. Ikke desto mindre skal vel jeg, der står som formand for en politisk forening, opgive mit CPR-nummer med hensyn til de penge, der står i en bank. Det er vistnok ikke helt i overensstemmelse med det, vi taler om her; det må vi se at få klaret.

Jeg skal blot i øvrigt sige, at centrale databanker ikke bør findes. De er ømfindtlige og derfor farlige. Vi må have ført det ud i decentraliserede banker, hvor man bør fastholde, at koordineringen mellem stat og kommune vel bedst sker igennem et datanævn eller et tilsvarende organ.

Vi står over for et væld af spørgsmål, der skal klares. Der er en masse enkeltheder om brug og misbrug, om videregivelse og meget

andet, men det er væsentligt at få afklaret forholdene, også af hensyn til den enkelte borger, for hvem man må erkende, at det er et område, der er ømfindtligt og følelsesladet. Vi må naturligvis prøve på at få gearret det ned, hvor det hører hjemme, men på den anden side hele tiden have for øje, at det egentlig er borgerens fred, dette drejer sig om.

Med sigte på at opnå den højest opnåelige sikkerhedsgrad på personregisterområdet, som jeg anser for simpelt hen at være et folkekrav, man ikke kan sidde overhørig, går vi ind i udvalgsarbejdet om forslagene. Vi vil søge at være med til at skabe tryghed. Om det lykkes, når vi første gang laver loven, ved jeg ikke, og jeg tror, det kan blive nødvendigt, at vi indsætter en bestemmelse om, at den inden for en kortere tid skal tages op igen, når vi drager de nødvendige erfaringer deraf.

Også vi vil gerne skynde os, for der er behov for en lovgivning, der beskytter borgeren, og i den forbindelse skal jeg blot føje til: det kunne være rart, om den kunne komme som julegave, men det når vi vel nok ikke.

Mimi Jakobsen (CD):

Fra CDs side finder vi det meget vigtigt, at hele denne debat bringes ned på det niveau, hvor den hører hjemme. Fra flere sider har man bevidst eller ubevidst spillet på den uvidenhed om edb-teknikken, som vi alle mere eller mindre må vedgå os som lægmænd. Dette har skræmt mange, og for CD er det derfor væsentligt, at der sker en afhysterisering, og at man holder hovedet koldt. Ingen vil bestride, at det er påkrævet med en lovgivning på edb-området, ej heller at denne lovgivning gerne skulle ske hurtigt. Men vigtigt er det, at lovgivningen ikke for at give borgerne en måske falsk tryghedsfølelse bliver så restriktiv, at en i øvrigt påkrævet udvikling af edb bremses eller standses.

Men heroverfor står naturligvis behovet for på en overbevisende måde at give den enkelte en garanti for, at hans eller hendes oplysninger behandles forsvarligt. Da der er tale om en genfremsættelse, skal jeg henvise til mine bemærkninger under forrige førstebehandling og i øvrigt blot beskæftige mig med nogle af de problemer, der er blevet